

Abstrakt

Tato diplomová práce se zabývá tendencemi ve vývoji deminutiv ve francouzských slovnících mezi lety 1539 a 1787. V tomto období se vyvíjí jak nově vznikající disciplína francouzské lexikografie tak i samotný francouzský jazyk. Deminutiva spadají do množiny slov, která byla v průběhu 17. století deklasifikována a byla ohodnocena jako nevhodná pro promluvu počestného člověka – „honnte homme“, i přestože se v předchozím století těšila relativní oblibě. Na základě rešerší v sedmi lexikografických dílech (ve slovnících Roberta Estienna, Jeana Nicota, Randla Cotgrava, Pierra Richeleta, Antoina Furetira, Francouzské akademie a Abbého Férauda) jsou představena deminutiva, která se v nich vyskytují a vzniká možnost sledování stability jednotlivých lexémů i této kategorie jako celku. Setkáme-li se ve slovnících konce 17. a 18. století s deminutivním tvarem, jedná se často o lexikalizované deminutivum, nezávislé na původně zdobném slovu. Nově také přibývá hodnocení ze stran autorů v podobě *marque d'usage*, které zpravidla vyčleňuje deminutivum mimo *bon usage*. Výskyt syntetických deminutiv, jejich následný částečný zánik a nahrazování deminutivy analytickými tak reflektuje degradaci statutu deminutivní derivace v jazyce klasické Francie a koresponduje s vývojem francouzštiny směrem k větší analytičnosti.

Klíčová slova: lexikografie, deminutiva, vývoj jazyka, lexikum